

EGÉSZSÉGES LELKIÉLET

“Kedves Gábusz testvérem! Kívánom, hogy mindenben jó dolgod legyen, és hogy egészséges légy, mint ahogy a lelked is rendben van” (3Jn 1,2).

János apostol ezt a levelet úgy kezdi, ahogy azt sokan teszik és azt kívánja, hogy a címzettnek testileg-lelkileg jól menjen dolga. A legtöbb embernek figyelme csak a testi jólétre terjed ki, jöllehet a másik szempont, a lélek állapota, az elsőnél fontosabb. *“Légy egészséges, mint*

ahogy a lelked rendben van...” írja János. Az apostol tehát azt kívánja a barátjának, hogy teste egészsége olyan jó legyen, mint amilyen a lelke állapota volt. Egy érdekes és nem mindennapi gondolat. Érdekes és figyelemre méltó, mert figyelmünket a lélek egészségi állapotára tereli. Foglalkozzunk egy kissé ezzel a gondolattal és elemezzük az egészséges lelkiélet alapfeltételeit:

Minden élet fenntartásához táplálékra van szükség; a lelkiéletnek is. Péter apostol ezt írja: *“Mint most született kisdeded, az Igének tiszta tejét kívánjátok, hogy általa növelkedjete az üdvösségre!”* (1Pét 2,2.) Akármilyen egészséges a csecsemő amikor megszületik, ha nem részesül megfelelő táplálékban, nemsokára beteg lesz, vagy elsatnyul és fejlődésben visszamarad. — Ha valaki Istenhez megtér és újjászületik, de nem részesül lelki táplálékban, nem lesz belőle erős, egészséges keresztyén.

Amilyen fontos a testnek a rendszeres táplálkozás, olyan fontos a lélek számára a Szentírásnak rendszeres olvasása és tanulmányozása. Aki étkezéskor az ételből csak csipeget és nem eszik rendszeresen, nem jut erőhöz. Aki a Szentírást is így kezeli és alapos tanulmányozás helyett csak böngészik benne, nem nyer elégséges lelki tápot. Bármennyire fontos egy-egy bibliai idézetnek az ismerete, és bármennyire áldásos az igemagyarázat és a prédikációk hallgatása, ez egymagában nem elég. Az egészséges lelki fejlődés szempontjából első helyen áll a Szentírásnak rendszeres olvasása és imádkozó szívvel való tanulmányozása. Spurgeon, a volt londoni hitszónok, akinek prédikációi 37 vaskos kötetben jelentek meg, egyszer azt mondta:

“Inkább látnám az imakönyvek, énekesfüzetek és prédikációs magyarázatok köteteit halomra gyűjtve hatalmas lánggal égni, mintsem, hogy ezek valakit visszatartsanak a Szentírás olvasásától!” — Étkezés nélkül nincsen testi erő, Szentírás nélkül nincsen egészséges lelkiélet.

A testnek nemcsak eledelre van szüksége, hanem a légkör éltető elemére is, vagyis levegőre. Evés nélkül élhetünk napokig, lélegzés nélkül azonban csak egynéhány percig. Levegő nélkül, vagyis annak éltető eleme, oxigén nélkül nincs életfolyamat. A léleknek ilyen életfenn tartó eleme az imádság. Az ember testének első funkciója, miután megszületik, a lélegztetvétele. A lelki megújulás első jelensége az ima. *“Íme, ő imádkozik...”* szölt Krisztus Anániához Pál apostol felől, miután az megtért. Aki imádkozik, lelki életben részesült, aki megszűnik imádkozni, megszűnik lelkiéletet élni.

Aki imádkozva Istennel társalog, magaslati levegőben tartózkodik. Az imádkozás fennsíkján, Isten jelenlétének szabad ege alatt, szétfoszlik a pára, kitisztul az égbolt és felragyog a kegyelem napja. A lelkünk felszabadul és szívünk megtelik fohással, hálaadással, imádatlással és a másokért való könyörgéssel. Valaki egyszer helyesen azt mondta, hogy az imádkozás a hívő lélek lélegztetvétele. Az ima a leghathatósabb védőszer a bűn fertőzése ellen és egyszersmind a legkiválóbb gyógyszere a bűnözött bajoknak. Rendezett lelkiélet rendszeres imádkozás nélkül el sem képzelhető.

Az egészség fenntartására nézve egy további fontos szabály az eleendő testmozgás. Ennek elhanyagolása megbetegedésre hajlamosít. Ez a szabály a lelkiélet egészségére is vonatkozik. Sok hívő keresztyénnek az a baja, hogy a hitélete szinte ki-

TURMEZEI ERZSÉBET:

Testvérszem, testvérkéz

Itt minden szemben más lélek lakik.

Az egyikből barát tekint elő,
a másikból ellenség,

a harmadikból csábító szíren,

a negyedikből üzérkedő kalmár,

az ötödikből a hatalmas Én...

a századikból testvér.

Uram, énnem adj testvérszemet,

az melegebben fénylik mindenkénel.

Hadd nézzek mint testvér az emberekre,

öreg koldusra, sápadt kisgyerekre.

Nézzek az egyre és az ezerekre

úgy mint testvér.

Uram, adj énnem testvérszemet.

Az melegebben fénylik mindenkénel.

Itt minden kézben más lélek lakik.

Az egyik üt,

a másik rombol.

A harmadik is önmagának épít.

A negyedik simogat, hogy szeressék.

Uram, énnem adj testvérkezet.

az nem azért segít, hogy másnak tessék.

Hadd legyen testvérkéz az én kezem,

amelyik segíteni mindig ráér...

és inkább nem nyúl kincser', kis virágér',

ha addig bekötözhet egy sebet...

az érintése balzsamos békesség...

Uram, adj énnem testvérkezet!

Az nem azért segít, hogy másnak tessék.

Published semi-monthly by the
Hungarian Baptist Union of America
748 Fordham Rd., Palm Bay, Fla. 32905

Editor — Szerkesztő:
Rev. JOHN VADÁSZ HUNTER
P. O. Box 826,
Monterey Park, Cal. 91754
Tel.: (213) 284-5470

A szerkesztő bizottság tagjai:
Molnár Balázs, Fülöp Árpád,
Gerő Sándor

Second Class Postage Paid and Entered
at Cleveland, Ohio and Additional Offices
Subscription fee: \$10.00 per year

Send subscription and change of
address to:

Mrs. MARY STEG
321 Wilbur Ct. Palm Bay, Fla. 32905
Tel.: (305) 723-0864

FONTOS:

Címváltozásukat kérjük jelentsék
Mrs. Mary Steg lapkezelőnek.

Lapzárás ideje 30 nappal a megjelenés előtt
minden hónap elseje és tizenötödike. Sür-
gős hírek a lap megjelenése előtt tíz nappal
beküldhetők.

Printed by Classic Printing Corporation
9527 Madison Ave., Cleveland, Ohio 44102

SZÖVETSÉGI VEZETŐK CÍMTÁRA:

Elnök: DR. HENRY AUSTIN, 2 High St.,
New Brunswick, NJ 08901 — Tel.: (201)
545-1392

Alelnök: DR. BÉLA UDVARNOKI, 609
Woodridge Drive, Murfreesboro, North
Carolina 27855 — Tel.: (919) 398-4646

Főtáskár: REV. WILLIAM BALÁZS MOL-
NÁR, 92 Thunderbird Dr., Naugatuck, CT
06770 — Tel.: (203) 723-1568

Pénztáros: DRESCHER LAJOS, 2636 East
124th St., Cleveland, OH 44120 — Tel.:
(216) 231-0038

Misszió és Irodalmi Bizottság elnöke: DR.
BÍRÓ LÁSZLÓ, 750 Fordham Road, Palm
Bay, FL 32905 — Tel. (lakás): (305)
723-4627, iroda: (305) 724-1580

Pénzügyi Bizottság elnöke: KISH ELEMÉR
924 Congress St., Fairfield, CT 06432 —
Tel.: (203) 259-3276

Bethesda Otthon igazgatója: KISH J.
ERNŐ, 748 Fordham Road, Palm Bay, FL
32905 — Tel.: (305) 723-3288

zárólag elméleti síkon mozog. Sokat
tanul, de keveset gyakorol. Böven
táplálja lelkét, de nem veti latba ere-
jét. A tudása egyre bővül, de cselek-
vésének tere egyre szűkül. Krisztus-
nak némely tanítványa hallgatja
Mestere szavát, de nem követi pél-
dáját a cselekvésben, szolgálatban és
lélekméntésben.

A lelkiélet sok betegségének a
kórokozója a tétlenség. Mi volna
ennek az ellenszere? Egy tapasztalt
lelkipásztor erre vonatkozó tanácsa
így szól: "Akartok növekedni a ke-
gyelemben, akartok szabadulni a

csüggedés szorító karjából? — Segít-
setek másokon!" És ezt a megszívle-
lendő tanácsot így lehetne folytatni:
Akartok meggyógyulni? — Vigyetek
gyógyírt másoknak! Akartok meg-
erősödni? — Hordozzátok a mások
terhét! Akartok megvigasztalódni?
— Enyhítsétek mások bánatát!
Akartok boldogok lenni? — Boldo-
gítsatok másokat!

Egyszóval: Akartok Isten szent
akarata szerint élni és az égi Mester
lábnyomdokába lépni? *Segítsetek
másokon!* A másokért való szolgálat
a magunk lelke egészségét is szolgál-
ja. A tétlenség elgyengít, a tevékeny-

ség megerősít, úgy fizikai mint lelki
vonatkozásban.

Az egészséges lelkiélet három té-
nyezőjére tereltük figyelmünket a
mai elmélkedésünk során. Isten
szent Igéjére, mely a lelkünket táp-
lálja; az imára, mely a lelkünk élet-
fenntartó eleme, és a tevékeny tanít-
ványságra, mely hitéletünket meg-
szilárdítja. A mindenható Isten
áldja meg minden kedves hallgató-
mat a lelki egészség ezen három,
fontos tényezőjével, hogy szolgálhas-
sa Mesterünket, az Úr Jézus Krisz-
tust, szívvel-lelékkel!

Lant E.

Szemle

MÁJUS HÓNAPBAN az egész or-
szágban a családokról emlékeznek
meg, kezembe került a következő an-
gol cikk Tim and Beverly La Haye
tollából:

Max Jukes New York Államban
élt, nem hitt a krisztusi nevelésben,
feleségül vett egy hasonló gondol-
kodású leányt. Ebből a házasságból
több nemzedéken át 1026 leszármazott
készített statisztikai adatok a
következők:

300 személy átlag 13 évet töltött
fejenként a börtönben, 190 nő er-
kölcstelen módon áruba adta ma-
gát, 100 alkoholista lett. A mai gaz-
dasági tényezőkkel számolva az ál-
lamnak 6 millió dollár költséget
okoztak. Semmiféle feljegyzés nincs
arról mennyivel járult ez a család a
társadalom pozitív irányú építésé-
hez.

Jonathán Edward, ugyancsak
New York államban élt, hitt a Krisz-
tus-életmódra való nevelésben, ha-
sonló felfogású élettársat választott.
Házasságukból 729 leszármazott éle-
tét jegyezték meg.

Ebből a családból 300 igehirdető,
78 egyetemi tanár, 13 egyetemi
elnök, 60 kitűnő könyveket írt író, 3
képviselő (U.S.A.) és egy U.S.A. al-
elnök származott. Szinte lehetetlen
felmérni azt, hogy ez a család pozitív
irányú tevékenységével milyen sok-
ban hozzájárult a társadalom építé-
séhez.

Példabeszédek 22:6: "Tanítsd a
gyermeket az ő útjának módja
szerint; még mikor megvénhedik is,
el nem távozik attól."

■ A megpróbáltatások ideje mindig
az áldások időszaka.

Turmezei Erzsébet:

Te adod őket!

Hűvös harmat lankadt virágnak
Testvérrre találni Tebenned,
megosztani örömet, terhet.
Uram, testvéreimért áldalak!

Dicsérlek, mert Te adod őket,
a szükségbe fényhozókat,
az érettem imádkozókat.
Csüggedésből felemelőket.

Dicsérlek, hogy sohse hagysz árván.
Testvéri szívek csodahidja
ragyogó szép szívárvány.

Rajta mindig angyalok járnak
vigasztalva és bátorítva...
Uram, testvéreimért áldalak.

ÉRTESÍTÉS

Az Amerikai
Magyar Baptista Szövetség
1981. július 10—12-ig

tartja évi
ORSZÁGOS KÖZGYŰLÉSÉT
New York, New Yorkban

A közgyűlés jeligéje:

"Az Úrban bízunk"

* * *

Akinek szállásra vagy a repülő-
térről, autóbusszállomásról az
imaházhoz való jövetelnél jár-
múre van szüksége, kérjük írjon a
következő címre:

Barnabas J. Halo
225 East 80th Street
New York, NY 10021

Telefon:

1-212-744-4742 (R)

vagy

1-212-288-0258 (Church)

A félelem hatóereje

JÓB (VIII.)

Ma megint én, Jób beszélek hozzátok. Első alkalommal említettem, hogy sokat imádkoztam gyermekeimért. Azt is elmondtam, hogy imáim bár jóindulatból fakadtak, mégis féltésből, rettegésből, aggodalomból és értük való idegeskedésből eredtek: nem hitből.

Mitől félttem és rettegtem?

Attól, hogy valamikor baj fogja érni gyermekeimet, csapás fogja érni vagyonomat, kibeszélhetetlen fájdalom és szenvedés fogja érni testemet; s akkor mi lesz velem?

Testvérem, tudod mi történt velem? A Bibliában így olvashatod:

Máté evangéliuma 16:13–14-ben olvassuk: *“Engemet, az embernek Fiát kinek mondanak az emberek? Ők pedig mondanak: Némelyek Keresztelő Jánosnak, mások Illyésnek; némelyek pedig Jeremiásnak, vagy egynek a próféták közül.”* A kérdés ez: hittek a zsidók a lélekvándorlásban, amikor a rég elhunytak újból való megjelenésére gondoltak?

* * *

A zsidók közül sokan hittek a lélekvándorlásban, latin szóval, a reinkarnációban. Ezzel a tanítással a zsidó teológusok nem foglalkoztak, nem tanították, csupán megtűrték, mint népi hiedelmet.

A reinkarnációban az emberiség egy része évezredek óta hisz. Megtaláljuk ezt a hitet a fejletlen afrikai törzseknél. A magasabb kultúrával rendelkező és filozofáló hinduk ma is állítják, hogy van lélekvándorlás a társadalmi életük rendszerét erre a tanításra alapítják. A kaszt-rendszer (lépcső-rendszer) azt tanítja, hogy a testbe visszatérő lélek mindig egy magasabb fokú társadalmi réteg tagja lesz, feltéve, ha az életében hűségesen betartja kasztja törvényeit.

A görögök és rómaiak is hittek a lélekvándorlásban, már ti. azok, akik egyáltalán hittek a lélek létezésében. A zsidók bőséges alkalmat

“...amitől remegve remegtem az jöve rám, és amitől rettegtem az esék rajtam” (Jób 3:25).

Látod, hogy milyen a félelem hatóereje? Olyan, hogy gyakran elő tudja idézni azt a bajt, amitől legjobban félünk. Manapság már az orvosi tudomány is megállapította, hogy sok olyan betegség van, amelytől ha sokáig félünk, sokáig beképzeljük fennállását, akkor az be is következhet rajtunk.

A félelem tulajdonképpen nem más, mint negatív hit. Hit abban, ami helytelen, ami ártalmas. A hit pedig minden esetben eredményes,

kaptak évszázadok folyamán, hogy átvegyék a környező népek szokásait és tanításait. Ezt az átvételt annál könnyebben teheték, mivel a lélekvándorlásban való hitet az Őszövettség nem tanította és nem is tiltotta. Az izraelitáknak a mózesi törvénykönyv volt a “hittankönyvük”. Ami rendeletet az tartalmazott, azt igyekeztek szigorúan betartani. Történelmük folyamán sokszor eltértek az Úr igazi tiszteletétől, a törvény megtartásától. Azt is tudjuk azonban, hogy nem csak eltértek, hanem a büntetés után vissza is tértek. Amiről a törvény nem rendelkezett, arról szabadon vitázhattak és abban hittek, ha akartak. Ilyen hittárgy volt a feltámadás. A sadduceusok nem hittek a feltámadásban, a farizeusok igen. Mind a két párthoz tartozó tagokat azonban jó zsidóknak tartották.

Az idézett vers egyrészt kifejezésre juttatja azt a népi közhiedelmet, amely nem az Íráson alapult, másrészt képletesen jelzi azt a reménységet, hogy egyik-másik nagy zsidó férfiú nagysága és jelentős munkája újból meg fog jelenni. Ma is hiszünk új “Napoleonokban”, új “Kálvinokban”, és új “Lutherekben”. Ilyen értelemben tett bizonyosságot Krisztus Keresztelő Jánosról: *“És ha be akartok venni, Illyés ő, aki eljövendő vala”* (Máté 11:14). Keresztelő János Istentől rendelt előfutár volt, azzal a bátor szellemmel, amivel Illyés rendelkezett.

A Szentírás nem tanítja a lélekvándorlást.

— U. —

legyen az negatív, vagy pozitív hit. Ennélfogva fontos számunkra az, hogy a negatív hittől valahogyan megszabaduljunk és csak pozitív hitet gyakoroljunk.

Az remélem érthető, hogy nem azt kívánom bizonyítani, hogy minden baj azért ér bennünket, mert rosszul hiszünk, vagy félünk; mert ez nem áll fenn! Csupán arra szeretnék rámutatni, hogy *van olyan eset*, amikor csak azért ér a baj, mert rosszul hiszünk, vagy félünk. Azt szeretném napvilágra hozni, hogy *a félelemnek van ilyenfajta hatóereje!* Ezért van az, hogy Urunk a Bibliában nagyon gyakran felhívja figyelmünket arra, hogy ne féljünk!

Hogyan szabadulhatunk meg félelmeinktől?

Úgy, hogy amikor rettegés és ijesztő gondolat kísért, akkor imában azonnal az Úrhoz fordulunk (ülve, állva, munka közben, vagy bárhol ér a kísértő) és *hálát adunk Neki* azért, hogy mindenkor, mindenben velünk van. Idézzük ezen ígéretét: *“Én tiveletek vagyok”,* s emlékezetünkben visszaidézzük elmúlt nehézségeinket és Krisztus közelségét mindazokban.

Hálát adunk azért is, hogy újjászületett gyermekei életében semmi, de semmi nem történhet meg, amit Ő nem enged meg, és amit Ő áldással ne fordítana.

Aztán hálás szívvel újból tudatosan atyai kezébe tesszük le életünket.

Amikor így *hálaadással* imádkozunk, akkor észre fogjuk venni, hogy félelmünk elhagy s győző szívünk lecsillapszik. Sőt, ha egy-egy félelemmel kapcsolatban ezt rendszeresen megismételve gyakoroljuk, akkor észre fogjuk venni azt is, hogy lassanként teljesen megszabadulunk attól a speciális félelemtől. Továbbá meg fogjuk tapasztalni azt is, hogy egyre kevesebb félelmeink lesznek, mert a “bizonyosságoknak fellegei” annyira körül fognak venni, hogy minden félelmetes gondolat szinte automatikusan hálát és dicsőítést, valamint az elmúlt vezettetésről való bizonyosságok tömegét fogja előidézeni bennünk; s így szinte azonnal elhajtja a félelmet. Végül meg fogjuk tapasztalni azt is, hogy egyre kevesebb baj ér, mert folyatónlagos félelmünk már lassan nem lesz és így nem idéz elő olyat, ami nem volt benne az isteni tervben számunkra.

Testvérem! Hidd el, én megta-

(Folytatás a 4. oldalon)

KÉS A CSIZMASZÁRBAN

A századforduló után a baptista misszió Tiszakécskére is eljutott. Kiskőrösi igehirdetők vitték oda az akkor teljesen újszerűen hangzó isteni üzenetet. Nem papok voltak ezek: egyszerű emberek, akik hétköznapi mezőn dolgoztak.

Eleinte a községben, házakban tartották az istentiszteletet, nem sok idő múlva azonban elindult valami azok ellen, akik pedig önként adtak helyet az Igehirdetésre, végül is a falubeliek meghátráltak.

Kis tanya állt a faluvégén, és az ott lakó özvegyasszony oda hívta az alakuló kis gyülekezetet, ahová a falubeliek közül is egyre többen mentek.

A gyülekezet növekvő létszáma és híre szinte lázba hozta a templomjáró embereket. Addig-addig beszéltek egymás között, amíg egyszer csak suttogni kezdtek az emberek: "valami más háttere van a tanyai misszióknak! Nem véletlenül járnak annyian az özvegyhez..." — Az ördögi gondolat terjedt. Volt, aki hitelt adott a vádnak.

István, az özvegyasszony huszonéves fia nem érdeklődött az evangélium iránt, templomba is csak nagyritkán vetődött el. Anyját nem bántotta azért, hogy helyet adott az idegen embereknek, de ő maga nem vett részt az összejöveteleken, viszont mind gyakrabban nyitott be a kocsnába.

Egy ilyen alkalommal egy idegen ült mellé, és a fülébe súgta:

— Tudod-e, hogy anyád és az a baptista prédikátor...?

A fiúnak ennyi elég volt. Elöntötte a méreg, fejébe tódult a vér. Fölugrott:

— Megölöm azt az embert!

A félelem hatóereje

(Folytatás a 3. oldalról)

pasztaltam, hogy a "félelem gyötrellemmel jár", s nem kívánom többé ezt az utat járni. Hálát adok Istennek, hogy van megoldás. Hálát adok a "hálaadó élet"-ben elrejtett szabadságért. Hálát adok azért, hogy megmutatta számomra a kivezető utat.

Szívemből vágyom a félelem és gyötrellem életét hálaadó élettel felváltani, s erre szólítalak fel téged is ma!

Mátrai Mihályné

Mintha a kocsmabeli barátok csak erre vártak volna, biztatták, hogy tegye meg, még segítenek is neki. — Ettől kezdve azt tervezték, hogyan hajtják majd végre elhatározásukat. Még úgy is érezték: azzal, hogy ebben a gyilkos szándékban cimborájuk segítségére lesznek, még "egyházmentő akciót" is végeznek. Terüket részletesen kidolgozták, és várták a következő alkalmat.

Azon a délutánon valóban megérkezett a prédikátor, és ahogy az este kezdett leszállni, gyülekeztek a hallgatók, egyre többen. Mire beesteledett, a kis tanya tele volt emberekkel.

István ragaszkodott az édesanyjához, úgy gondolta, neki köze van az anyja életéhez, és nem engedheti, hogy jóhírnél foltot ejtsenek. Bár a terjedő hír valóságáról nem győződött meg, komolyan vette, amit elgondolt:

Az előkészített kést a csizmaszárba dugta. Úgy tettek-vettek a cimboráival a fészert körül, hogy várták az alkalmas pillanatot.

Közben elkezdődött az istentisztelet. A fészert amolyan vékony, veszszöből font, sárral tapasztott, szegénys fal választotta el a szobától, azon keresztül áthallatszott minden. Tisztán lehetett érteni, amint a prédikátor imádkozott.

Erre nem is gondoltak. Azután fölcsendült az ének. Örömmel és hangosan zengett: "Jöjj Megváltóhoz, ó jöjj, siess... most van időd rá..."

István egy pillanatra meghökkent. Hát ideje, az van, de — mit csinál ő most? — Az ének tovább hangzott: "Ó, lélek, halld meg hívó szavát! Ő örök békét és nyugtot ad... kelj fel, ó, kelj fel s jöjj!" — Hirtelen forróság öntötte el. Most vette észre, hogy milyen ideges és nyugtalan lett. Miért? Hiszen az, amire készülnek... — de az éneknek még mindig nem volt vége: "Nagy szeretettel átkarol Ő..."

Szeretet? Mi is az igazán? Anyjára gondolt: igen, őt szereti, tiszteli, és félti... — hiszen éppen azért...

Egy leány is az eszébe jutott. Jól esik, ha találkozik vele, ha látja, ha beszélgetnek, jó lenne többször együtt lenni vele... — ez is a szeretet?

De hogyan szeret és szerethet az

Isten? — erre még sohasem gondolt. Van-e Isten egyáltalán? Nemcsak az emberek találták ki?

Egyszer csak a konyhaajtó előtt találta magát, úgy ment oda, mintha valami vonzotta volna. — Mit keres ő itt? Nem akar bemenni most, az biztos, de hát akkor miért is jött ide? És a lábai vajon miért gyökereztek a földbe?

Odabent már hangzik az Ige. Innen még jobban lehet hallani, minden szót. Durva deszkából készült a konyhaajtó, nagy szögekkel nem éppen szakszerűen tákolták össze, nyílások is vannak rajta...

"...Isten úgy szerette a világot..." — már megint a szeretet! Ezek mindig a szeretetről beszélnek? Itt minden csupa szeretet...?

Zsibbadást érzett a lábában. Csak nem lesz valami baja? Odakapott: a kés! Az szorította: a kés a csizmaszárban! — azután újabb rettenet érte: hozzá sem nyúlt az ajtóhoz, és az mégis valahogy kinyílt. Kitárult előtte. Belülről édesanyja mosolygott rá.

El akart futni, de ilyen gyámoltalan és erőtlenség még soha nem volt életében!

Anyja agyondolgozott keze feléje nyúlt. Nem lehetett visszautasítani, de nem is akarta. Valahogy megérezte, hogy — ez a szeretet!

Földre szegzett tekintettel lépett be a konyhába. Nem lelkendeztek, de megvetéssel sem néztek rá. Mintha természetes lett volna, hogy ő is ott van! Az igehirdetésből nem sokat jegyzett meg, hiszen világok kavargtak benne. Az ének hangjaira ocsudott föl: "...már jó minden, most jó minden, megtaláltam Őt, Aki mindent jóvá tett..." — Egész bensője átforrósodott az ének alatt. A végét mindenki énekelte. — Ő is. De csak önmagának, csöndben, de igazán!

Amikor az éneknek vége lett, úgy érezte, kiáltania kellene, sokszor hangosan, hogy: "Nem igaz, emberek, nem igaz! Semmi sem igaz abból, amit édesanyjáról és erről a kedves emberről mondtak...!"

Az özvegyasszony fia nemsokára bemerítkezett. A kis gyülekezetnek ő lett az igehirdetője, később a gyomai körzet lelkigondozója, majd a soltvadkerti gyülekezet munkása, előjárója hosszú éveken át.

Azt a kést pedig sokáig őrizte, emlékeztetőül.

Boros Gergely
(Békehírnök)

AZ
AMERIKAI MAGYAR BAPTISTA SZÖVETSÉG
HETVENNEGYEDIK KÖZGYŰLÉSÉNEK
SORRENDJE

New York, 1981. július 10—12.

ELSŐ MAGYAR BAPTISTA GYŰLEKEZET
225 East 80th Street, New York, NY — Telefon: (212) 288-0258

A SZÖVETSÉG TISZTVISELŐI:

Tiszteletbeli elnök: **DR. UDVARNOKI BÉLA**
Elnök: **DR. HENRY E. AUSTIN**
Alelnök: **DR. UDVARNOKI BÉLA**
Titkár: **MOLNÁR BALÁZS**
Pénztáros: **DRESCHER LAJOS**

Alapszabályértelmező: **DR. BÍRÓ LÁSZLÓ**
Jegyző: **HÁLÓ BARNABÁS**
Sorrend előkészítő bizottság: **Dr. Udvarnoki Béla**, elnök
Dr. Henry E. Austin **Dr. Bíró László**
Bányai Sándorné **Molnár Balázs**

Jelige:

AZ ÚRBAN BÍZUNK

T Á R G Y R E N D :

PÉNTEK, JÚLIUS 10.

Reggel:

- 9:00 — 9:20 Imaáhitat: *Tóth György*
9:20 — 9:35 A közgyűlés megnyitása:
Dr. Henry E. Austin
A vendéglátó gyűlekezet üdvözllete:
Bányai Sándor
A tárgypont ismertetése:
Dr. Udvarnoki Béla
9:35 — 9:50 Elnöki jelentés: *Dr. Henry E. Austin*
9:50 — 10:05 Titkári jelentés: *Molnár Balázs*
10:05 — 11:30 A Misszió- és Irodalmi Bizottság jelentése:
Dr. Bíró László, bizottsági elnök
11:30 — 12:00 Igehirdetés: "*Az Úr megáldott*"
Dr. Udvarnoki Béla

Délután:

- 1:00 — 1:20 Imaáhitat: *Kun Gyula*
1:20 — 3:20 A Pénzügyi Bizottság és a Bethesda Otthon Bizottságának a jelentése:
Kish Elemér, bizottsági elnök
Kish J. Ernő, az Otthon igazgatója
Drescher Lajos, a szöv. pénztárosa
3:20 — 3:35 A misszió költségvetés előterjesztése:
Dr. Bíró László
3:35 — 4:15 Vasárnapi iskolai közgyűlés:
Kautz Edwinné, elnök
4:15 — 4:45 Igehirdetés: "*Az Úr felhasználta*"
Molnár Balázs
4:45 — 5:15 Emlékistentisztelet: *Kish J. Ernő*

Este:

- 7:00 — 9:00 Dicsérjük az Urat

SZOMBAT, JÚLIUS 11.

Reggel:

- 9:00 — 9:20 Imaáhitat: *Osworth János*
9:20 — 9:35 Elmaradt ügyek tárgyalása
9:35 — 10:50 Tisztviselők választása
10:50 — 11:00 A tisztviselők beiktatása:
Dr. Udvarnoki Béla
11:00 — 11:30 A határozatok felolvasása
11:30 — 12:00 Igehirdetés: "*Az Úrnak terve van velünk*" — *Dr. Bíró László*

Délután:

- 1:00 — 2:00 A Nőszövetség tisztikarának a gyűlése
Bányai Sándorné, elnök
2:00 — 4:30 A Nőszövetség közgyűlése
1:00 — 2:45 Diákonusok és férfiak gyűlése
Bánkuti Lajos, elnök
2:45 — 4:30 A lelkipásztorok gyűlése
Dr. Udvarnoki Béla, elnök
4:45 — 5:15 Igehirdetés: "*Az Úrnak szolgálunk*"
Hunter-Vadász János

Este:

- 7:00 — 9:00 A Nőszövetség ünnepi estje

VASÁRNAP, JÚLIUS 12.

Reggel:

- 10:00 — 10:30 Imaáhitat: *Fülöp Árpád*
10:30 — 12:00 Istentisztelet. Igihirdetés: "*Felajánljuk magunkat az Úrnak*"
George Rowe
Úrvacsora
A közgyűlés bezárása

SEVENTYFOURTH ANNUAL CONVENTION OF THE HUNGARIAN BAPTIST UNION OF AMERICA

New York, July 10—12, 1981

FIRST HUNGARIAN BAPTIST CHURCH

225 East 80th Street, New York, NY — Telephone: (212) 288-0258

CONVENTION OFFICERS:

Honorary President: **DR. BELA UDVARNOKI**
President: **DR. HENRY E. AUSTIN**
Vice President: **DR. BELA UDVARNOKI**
Secretary: **REV. WILLIAM B. MOLNAR**
Treasurer: **MR. LOUIS DRESCHER**

Parliamentarian: **DR. LADISLAU BIRO**
Clerk: **MR. BARNABAS HALO**
Members of the Program Committee:
Dr. Bela Udvarnoki, Chairman
Dr. Henry E. Austin **Mrs. Alexander Banyai**, Dr.
Ladislau Biro **Wm. B. Molnar**

Convention theme:
WE TRUST IN THE LORD

PROGRAM:

FRIDAY, JULY 10

Morning:

9:00 — 9:20 Devotional: *Mr. George Toth*
9:20 — 9:35 Opening of the Convention:
 Dr. Henry E. Austin
Greeting: *Mr. Alexander Banyai*
Presentation of the Program:
 Dr. Bela Udvarnoki
9:35 — 9:50 Report of the President:
 Dr. Henry E. Austin
9:50 — 10:05 Report of the Secretary:
 Rev. Wm. B. Molnar
10:05 — 11:30 Report of the Mission and Literary
 Committee:
 Dr. Ladislau Biro, Chairman
11:30 — 12:00 Address: "*The Lord has blessed us*"
 Dr. Bela Udvarnoki

Afternoon:

1:00 — 1:20 Devotional: *Rev. Julius Kun*
1:20 — 3:20 Report of the Finance Committee
 and the Bethesda Retirement Home:
 Mr. Elmer Kish, Chairman and
 Mr. Ernest J. Kish, Administrator,
 Mr. Louis Drescher, Treasurer of
 the Convention
3:20 — 3:35 Presentation of the Mission Budget:
 Dr. Ladislau Biro, Chairman
3:35 — 4:15 Sunday School Convention:
 Mrs. Edwin Kautz, President
4:15 — 4:45 Address: "*The Lord has used us*"
 Rev. William B. Molnar
4:45 — 5:15 Memorial Service: *Mr. Ernest J. Kish*

Evening:

7:00 — 9:00 Evening program of praise

SATURDAY, JULY 11

Morning:

9:00 — 9:20 Devotional: *Mr. John Osworth*
9:20 — 9:35 Unfinished business
9:35 — 10:50 Election of officers
10:50 — 11:00 Installation of officers:
 Dr. Bela Udvarnoki
11:00 — 11:30 Reading of the minutes
11:30 — 12:00 Address: "*The Lord has a plan for*
 us" — *Ladislau Biro*

Afternoon:

1:00 — 2:00 Women's Committee Meeting:
 Mrs. Alexander Banyai, President
2:00 — 4:30 Women's Convention
1:00 — 2:45 Men's Convention:
 Mr. Louis Bankuti, Chairman
2:45 — 4:30 Ministers' Conference:
 Dr. Bela Udvarnoki, Chairman
4:45 — 5:15 Address: "*We shall serve the Lord*"
 Rev. John Hunter-Vadasz

Evening:

7:00 — 9:00 Women's Convention Program

SUNDAY, JULY 12

Morning:

10:00 — 10:30 Devotional: *Rev. Arpad Fulop*
10:30 — 12:00 Worship: Message: "*We dedicate*
 ourselves to the Lord"
 Rev. George Rowe
The Lord's Supper
Closing of the Convention

NÖK ROVATA

Rovatvezető: Szerencsy Józsefné

Női konferencia elnök:
Bányai Sándorné
Aelnök: Fülöp Árpádné
Pénztáros: Mrs. Henry Austin

Napnyugtakor...

Lukács 4:40.

Sokan gyönyörködtek már a naplemente szépségében, mert az Isten teremtetten úgy, hogy az egyik világító-test uralkodjék nappal és a kisebbik világító-test pedig világítson éjjel (I. Móz. 1:16).

Igy elvégezve pontos munkáját a világító-nap búcsúzik... az a nap, melyik hosszú órákon át éltető fényével árasztotta el földünk egyik oldalát. Elvégezte pontosan a Teremtő által reá bízott feladatot, s fut az ő pályáján tovább, de nálunk búcsúzik, s eljön minden nap után a napnyugta.

Elcsendesednek az utcák, majd lelassul a város élete. Munkahelyükről javarészt otthonukba igyekeznek az emberek; keresve elvégzett napi munkájuk után a pihenést, találkozást gyermekeikkel, családjukkal.

Napnyugtakor a hívő emberek is megpihennek, aztán az elmúlt napra mégegyszer visszatekintve, hálát adnak a Teremtő Istennek, hogy adott még egy napot, adott napfelkeltét, világosságot, erőt, lehetőséget az elvégzett munkához, rendelt utainkat őrző angyalokat, hogy boldog viszontlátásban örülhessen az otthonba megérkezett tagja a családnak.

Boldog a hívő feleség férjével együtt, a nap áldásaiért, ragyognak a gyermekarcok az édesapa mosolyára; napnyugtakor egymásért is hálát adnak a hívő emberek.

Lukács evangélista Jézus életéből, szintén egy naplementéről emlékezik meg (Luk. 4:40):

“...a nap lementével pedig akiknek különféle betegek voltak, Ő hozzá vivék azokat; Ő, pedig mind-egyikőjükre rávetvén kezét meggyógyította őket.”

Jézusnak a nap lementéje — más szóval — a napnyugta, nem hozott pihenést, mint a mi időbeosztásunkban van, hanem újabb munkát jelentett, és Ő végezte tovább az Atya által reá bízott munkát, mert Őelőtte egyetlen példakép volt: az Atya!

“...az én Atyám munkálkodik, én is munkálkodom.” — mondja Jézus.

Neki állandó kapcsolata volt az Atyával, hozzá fordult erőért.

“Kora reggel, még szürkületkor elméne egy puszta helyre, és ott imádkozék” (Máté 1:35). Csak így tudta elvégezni messiási feladatát, napnyugtakor még dolgozott, napfelkeltekor már imádkozott!

A Teremtő Istenünk által nyert életünkben is — átvitt értelemben — volt napfelkelte, aztán áldásokkal beragyogott életút, még ha észrevétlenül is haladtunk el mellette. A napfény, Krisztus éltető ereje, a sötét felhők mögött is ragyogott, ha emberi szemünk azt nem is látta! De eljön a dicső napfelkelte után a napnyugta is, az én és a Te életedben is.

Mikor a szemek meghomályosodnak... erőd is kevesebb lesz... fog-e égni a Krisztusban vetett hitünk mécsese? Életünk alkonyán is lesz-e dicső szó, hálaadó-ének és ima ajkunkon? A költő így énekel róla:

“Ha nem lesz erő ajkamon, dicsérni fog a sóhajom!”

Az Úr Jézus nemcsak azt mondta, hogy “Jőjjetek!”..., hanem mikor tanítványokká lettek a megtért bűnösök, azt mondta: “Menjetelek... te gyetek tanítványokká, minden népeket...” (Máté 28:10). Napnyugtakor — életünk alkonyán —, ha az Úr enged visszaillesztést életünkre, adná azt a kegyelmet, hogy találjunk leélt életünkben Krisztusért, lelkek megmentéséért végzett munkát. Ha elérünk eddig, ne sújtson senkit a lelkiismeret vádja, hogy a reá bízott feladatot, az Istentől kapott tehetséget, nem használta fel Isten országa javára, lelkek megmentésére. Legyen keresztyéni életünk mintaképe Jézus, aki nem szűnt meg az Atyára tekinteni és tenni az Ő akaratát; még napnyugtakor sem szűnt meg munkálkodni!

“Fel, mert eljő az éjjel,
fel, mert az est beáll,
s int a növekvő árnyék, hogy a nap
leszáll.

Fel, az utolsó percig, mert az idő
eljár!

Fel, mert eljő az éjjel,
és nem dolgozhatsz már!

(Walker A.)

Szerencsy Józsefné

“Kihez mehetnének?”

JÓB (IX)

Legutóljára arról beszéltem, hogy félelmeim milyen keserves hatással voltak rám. Elmondtam azt is, hogy milyen módon szabadulhatunk meg a félelem gyötrelmeitől. Ma arról szeretnék bizonyítást tenni, hogy mit tehetünk, ha mindenki elhagy? Kihez mehetünk segítségért?

Súlyos próbáim közepette rá kellett jönnöm arra, hogy feleségemhez nem menekülhetek segítségért. Bár ő volt az egyetlen legközelebbi hozzátartozóm, aki életben maradt, bár őt is sújtotta gyermekeink és vagyunk elvesztésének csapása, bár segítőtárs szerepét kellett volna betöltenie; ő csak bolond tanácsot tudott adni. Azt mondta, hogy átkozzam meg az Istent és haljak meg. Úgy gondolta, hogy ennyi csapás után nem érdemes élni.

Aztán rájöttem arra is, hogy barátaimhoz sem fordulhatok támogatásért. Ők mint említettem, ugyan

eljöttek meglátogatni, de kárhözátásával és sok beszédükkel többet ártottak, mint használtak. Hiába kértem őket, hogy hallgassanak, mondván: “Vajha legalább mélyen hallgatnátok, az még bölcsességeknek lenne” (Jób 13:5). Hiába figyelmeztettem őket látogatásuk helytelenségére így szólván: “Nyomorult vigasztalók vagytok” (Jób 16:2). És hiába kérleltem őket, hogy próbálják beleélni magukat helyzetembe, mondván: “Könyörüljete rajtam, könyörüljete rajtam, óh ti barátaim” (Jób 19:21); ők csak mondták... mondták a magukét...

Végül pedig rájöttem arra is, hogy saját magamban sem bízhatok. A csapás előtt rosszul imádkoztam és rosszul hittem. Félelemből könyörögtem és utána tovább rettegtem az agyamban elképzelt bajtól. A csapás közepette pedig feleslegesen okoskodtam. Feljebb bölcselkedtem,

mint ahogy nekem adatott volna ehhez értelem vagy tehetség.

Kihez mehetnék tehát? Csakis Istenhez, aki teremtett, aki ismer, aki szeret és megért. Őhozzá, aki nem enged feljebb kísérteni, mint azt elviselhetném.

Ezért rá kellett döbennem arra, hogy legjobb, ha csak: "Istenhez sír fel az én szemem" (Jób 16:20). Nem hallgatók feleségem tanácsára, nem figyelek barátaim vádjára, nem tekintek okoskodásomra, csak *felfelé kiáltok!*

Miért? "Mert én tudom, hogy az én Megváltóm él és utóljára az én porom felett megáll. És miután ezt a bőrrömet megrágnák, testem nélkül látom meg az Istent. Akit magam látok meg magamnak; az én szemeim látják meg, nem más" (Jób 19:25–27). Vagyis azért tekintek felfelé, mert hiszek a Megváltóban és abban, hogy ha e földi létemnek vége lesz, akkor kegyelemből üdvözülni fogok.

Ti, mai keresztyének ezt a hitet "üdvbizonyosságnak" nevezitek. S mivel legsúlyosabb óráimban ez volt az egyetlen dolog, ami engem fenntartott, szeretném belekiáltani a világba, hogy az "üdvbizonyosságban" *életerő van!* Erről rajtam kívül már sok hívő tett bizonyosságot. S mivel Atyánk tudta, hogy az ebben rejlő vigaszra, erőre és életcélra az élet harcaiban szükségünk lesz, ezért íratta meg Jánossal az I. János 5:13-ban, hogy "...akik hisztek az Isten Fiának nevében... *tudjátok meg, hogy örök életetek van!*". Legyetek bizonyosak üdvösségetek felől! S akkor, ha jön a szenvedés, a próba, a betegség, a fogság, vagy bármi; velem együtt kiálthatjátok, hogy "Tudom, hogy az én Megváltóm él". Meg fogom látni Őt! Van értelme élni, van értelme a szenvedésben az áldást megtapasztalni, kívánni és felfelé tekinteni! *Hisz kihez mehetnénk, ha nem a Megváltóhoz, Jézus-hoz, akinél örök életnek beszéde és lehetősége van számunkra elrejtve!*

Testvéreim! Legközelebb szeretnék bővebben szólni az üdvbizonyosság elnyerésének módjáról és az ezzel kapcsolatos félelmekről. Addig pedig hadd kérjem meg arra, hogy gondolkozz el Isten csodás szeretete felől, mely megadta a lehetőséget arra, hogy *tudhatjuk, hogy örök életünk van!*

Mátrai Mihályné

APRIL AT BETHESDA

Our months just seem to flit by so quickly. It seems that we just celebrated Christmas and New Years, and here we are at the end of our fourth month. I suppose, time passes quickly because we are all busy and happy in what we are doing. Time does not drag when we surround ourselves with pleasantries and we endeavor to help those who are in need of our services. I am reminded of one of Solomon's proverbs, as we read, "He that handleth a matter wisely shall find good, and whoso trusteth in the Lord, happy is he."

April has been a rather one at Bethesda. Our list of resident activities is growing rapidly and of course if we are busy, we have less time to complain of aches and pains. We now maintain a full line of activity for our residents. We have such on going activities as Arts and Crafts classes, bingo, men's crafts, Bible study, study by the Bethesda Literary Club in addition entertainment such as puppet and magic shows, dinner, music and the normal activities surround the special holidays such as Palm Sunday, Good Friday and Easter. We do not forget these holy days and we try to emphasize their full meaning to all of our people. We are a Christian Home founded on Christian principals and being managed with two major concerns. One is the care of the human body, and the other is our concern for the soul. God demands our best in both of these areas and we become remiss in our responsibilities if we neglect either one of these concerns. Do we succeed in both of the areas of concern, certainly not. Each of our people must want to accept both physical and spiritual care before we can be of help. It is often difficult to understand why at times some of our fine Christian people refuse help for their physical needs while others will accept help for their physical needs and refuse the spiritual help which is even more important than any need of the body. It is therefore extremely important for us to supply both. We can sow the seed, but only God can supply the harvest.

The Eastern holidays were very meaningful at Bethesda. Each

morning we read a portion of scripture dealing with the events leading up to the crucifixion and His return after the third day. Thursday evening we joined our church family in partaking of the Lord's supper. Then on Sunday morning we again joined our church fellowship in celebrating the resurrection of our Lord and Savior. We praise God, together with all of you that our Savior is not dead and is even now alive and preparing a place in Heaven for all people who look forward to His coming again. May we ever be ready for the fulfillment of His promise of return to us.

We said good-bye to the last of our winter guests. This year we were able to host 23 visitors throughout the cold winter months. What a joy and blessing it was to see so many of our old time friends. So many of these folk have already made reservations for next year. Their optimism should be a lesson for the rest of us. They have confidence that in spite of their advanced age, they will see us here once again next year. May God grant them their wish.

Our flowers and trees are blossoming ever so nicely. With God's help, we expect to have an abundant harvest of oranges, tangerines, grapefruit, avocado, mango, mulberry and yes even some figs and pomegranate. God's hand of blessings have been upon us and we can only say "to Him be the Glory".

Ernest J. Kish, Administrator.

THOUGHTS FOR YOU

It is difficult to believe that someone can differ from us and be right.

God never misses an opportunity... if the door is open He will come in.

The most valuable gift you can give another is a good example.

You cannot stop the clock, however, you can certainly rewind the clock.

Have you ever noticed that people who do things get most of their criticism from people who do nothing.

You can record on the right track, but if you just sit there you will be run over.